

Arrest

nr. 260 672 van 15 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 16 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 februari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2016 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 19 december 2016.

Op 28 februari 2019 is verzoekster uit het echt gescheiden.

Daaropvolgend werd ten aanzien van verzoekster en haar kinderen op 10 februari 2021 een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

En Braziliaanse kinderen:

- *[...]*
- *[...]*
- *[...]*
- *[...]*

Allen verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam, na indiening van een bijlage 19ter op 01.06.2016, het verblijfsrecht in functie van haar toenmalige echtgenoot, V.D.F. (RR: [...]) van Belgische nationaliteit met wie zij op 28.05.2016 in het huwelijk trad. Zij werd in het bezit gesteld van de F-kaart op 19.12.2016.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit het administratieve dossier blijkt dat de relatie ten einde is gelopen, zij zijn inmiddels uit de echt gescheiden sinds 28.02.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij per brief op 28.10.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, waarbij onder andere uitdrukkelijk werd gewezen op de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 17.12.2020. Daarop legde zij volgende stukken voor:

- *OCMW Lede 14.01.2021 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun heeft genoten van het OCMW*
- *Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 30.11.2020 A.W., voor periode van 30.11.2020 tot 28.02.2021*

De aan betrokkene op betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene legde verder geen stukken meer voor.

Voor wat de uitzonderingsvoorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° betreft, betrokkenen stapten in het huwelijksbootje op 28.05.2016, de echtscheiding werd uitgesproken op 28.02.2019. Wanneer de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk aanving is niet duidelijk, echter kan wel op basis van de voor de DVZ beschikbare gegevens vastgesteld worden dat het huwelijk geen 3 jaar heeft stand gehouden. Betrokkene voldoet dus niet aan de uitzonderingsvoorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1°.

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 2° en 3°, deze zijn niet van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. In het echtscheidingsvonnis dd. 28.02.2019 staat te lezen dat er evenwel overeenkomsten met betrekking tot het minderjarig kind gehomologeerd zijn geweest. Deze overeenkomsten werden echter heden niet voorgelegd, waardoor DVZ geen kennis kan nemen van de inhoud. Bovendien blijkt dat betrokkene zelf eind 2020 het vaderschap van referentiepersoon over G. betwiste. Inmiddels heeft het kind volgens de gegevens in het Rijksregister, en hetgeen ook bevestigd werd door de gemeentedienst, sinds 13.01.2021 niet meer de Belgische, maar wel de Braziliaanse nationaliteit. Er is geen sprake meer van een gezamenlijk kind, evenmin kan blijken dat er heden dan ook nog enig contact zou zijn tussen het kind en referentiepersoon. Betrokkene legde hieromtrent zelf geen stukken voor. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook hieromtrent

geen documenten heeft voorgelegd, evenmin blijkt uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van zou zijn (geweest), waardoor dient geconcludeerd te worden dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Voor wat de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid betreft, legt betrokkene een voltijdse arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 30.11.2020 voor van tewerkstelling bij Woonzorgcentrum Avondzon vzw voor de van periode van 30.11.2020 tot 28.02.2021. Er liggen geen loonfiches voor waaruit de netto-inkomsten zouden kunnen blijken om vast te stellen dat zij daadwerkelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt om van zichzelf en haar minderjarige 4 kinderen in te staan, en zo te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Echter, het betreft een voltijdse tewerkstelling, dus in deze dient bijkomend opgemerkt te worden dat, zelfs als zou blijken dat betrokkene heden aan de voormelde voorwaarde voldoet, de bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde betreft die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is. Dit kan heden niet blijken.

Wat betreft de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden zijn waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Voor wat de economische integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene heden tewerkgesteld is. Echter, het loutere hebben van een job op zich is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens sprake moet geweest zijn van 3 jaar huwelijk, niet zijn opgenomen. Bovendien, bij gebrek aan contra-indicaties kan geconcludeerd worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Zij kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Voor wat de duur van betrokkenes verblijf in België betreft (bijlage 19ter dd. 01.06.2016), deze is in verhouding met het verblijf in het land van herkomst slechts een korte periode. Betrokkene heeft immers 24 jaar in het land van herkomst gewoond en is er opgegroeid. Uit het dossier blijkt dat zij in 2009 Brazilië zou verlaten hebben en naar Spanje zou getrokken zijn. Sinds 2013 zou zij - tot aan voormelde aanvraag tot gezinshereniging in 2016, illegaal - in België verbleven hebben. Het spreekt voor zich dat er geen rechten kunnen geput worden uit illegaal verblijf. Niettegenstaande blijft de duur van betrokkenes verblijf in België relatief kort in verhouding tot haar jarenlange verblijf in Brazilië, waardoor het redelijk te stellen is dat zij nog verbondheid voelt met het land waar zij en haar kinderen de nationaliteit van dragen, en zij op familie en/of een sociaal netwerk kan terugvallen. De vader van de drie oudste kinderen blijkt overleden te zijn. Een overlijden is absoluut een harde noot om kraken, een gebeuren dat niemand wordt toegewent. Echter houdt een overlijden niet in dat er samen met het overlijden geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en betrokkene er, samen met haar vier kinderen, er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen. Uit de geboorteaktes van de drie oudste kinderen blijkt alvast dat betrokkene haar moeder en de ouders van de overleden vader toenertijd nog in leven waren. Niets sluit bijvoorbeeld uit dat zij sinds hun vertrek nog contacten met elkaar hebben onderhouden. Uit het dossier en uit de voorgelegde stukken kunnen in elk geval geen onoverkomenlijke hinderpalen worden teruggevonden voor een terugkeer naar het land van herkomst. Voor wat de sociale en culturele integratie betreft, werd helemaal niets voorgelegd. Er kan evenmin uit het dossier blijken dat betrokkene het verplichte integratietraject zou hebben afgelegd. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Na enkele jaren verblijf en gelet op de (sinds aankomst in het Rijk eerder geringe) tewerkstelling kan er wel worden aangenomen dat er enige vorm van integratie in het Rijk bestaat, maar uit niets kan blijken dat die dermate groot zou zijn dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Wat betreft de gezinssituatie stellen we vast dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het Rijksregister en het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon en betrokkene uit de echt gescheiden zijn sinds februari 2019. Zoals reeds gesteld is niet duidelijk wanneer de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk

aangevangen werd, echter is het redelijk te stellen dat er minstens sinds 28.02.2019 geen sprake meer is van een gezinscel en verder verblijf van betrokkene en haar kinderen in het Rijk in het kader van de gezinshereniging bijgevolg achterhaald is. Van minderjarige EU- of Belgische kinderen in het Rijk is er eveneens geen sprake. Uit het dossier kan evenmin blijken dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt in het Rijk. Het jongste kindje, G., draagt sinds begin dit jaar eveneens de Braziliaanse nationaliteit. Of de betwisting van het vaderschap reeds een aanzet was voor de echtscheiding is niet duidelijk, evenmin kan blijken of betrokkene een relatie zou hebben aangeknoopt met de Portugese man, F.D.A.J. (RR: [...]), dewelke het kind zijn vader zou zijn. In elk geval is deze man sinds 04.09.2020 afgeschreven naar Portugal. Hoe dan ook, betrokkene staat heden als alleenstaande in het Rijksregister geregistreerd en legde zelf hieromtrent geen stukken voor. Verder kan nergens uit het dossier blijken dat betrokkene familie zou wonen hebben in België.

Voor wat de kinderen, C.S.I. (RR: [...]), C.S.I. (RR: [...]), C.S.I. (RR: [...]) betreft: de kinderen waren respectievelijk 12, bijna 11 en bijna 10 jaar toen zij het land van herkomst verlieten. Uit niets in het dossier kan blijken dat de kinderen eveneens reeds sinds 2013 in België zouden hebben verbleven, noch dat zij voorafgaand in Spanje zouden verbleven hebben (zo zit er bijvoorbeeld geen aankomstverklaring uit 2013 voor de kinderen in het dossier of een bewijs van verblijf in Spanje/verblijfsvergunning van aldaar. Uit de woonstcontrole dd. 18.12.2013 waarbij werd vastgesteld dat betrokkene nog in het land verbleef, kon evenmin enige aanwezigheid van kinderen blijken). De kinderen hebben wel enkele Europese reisstempels in hun paspoort, maar dit betekent niet dat zij ononderbroken in Europa hebben verbleven, laat staan in België. Het is dus redelijk te stellen dat de kinderen betrokkene achterna zijn gereisd. Hoe dan ook, zij verblijven legaal in België sinds 24.06.2016. Gelet ook zij het grootste deel van hun leven in Brazilië hebben doorgebracht, is het redelijk te stellen dat zij de taal nog machtig zijn en ook zij nog voldoende voeling hebben met het land van herkomst. Gelet er ook leerplicht geldt in Brazilië moeten zij dus ook onderwijs in hun land van herkomst hebben gevolgd, en gelet op de kwaliteit van het onderwijs in België (er liggen geen schoolattesten voor, evenwel geldt er eveneens leerplicht in België waardoor hier redelijkerwijs van uit kunnen gaan) is het redelijk te stellen dat zij vrij makkelijk terug aansluiting zullen kunnen vinden in het onderwijssysteem aldaar en zodoende hun opleiding terug kunnen oppikken of kunnen verderzetten in land van herkomst. Uit geen van de stukken noch uit het dossier kan blijken dat (één van) de kinderen bijzondere onderwijsnoden zou(den) hebben waar desgevallend in het land van herkomst niet aan zou kunnen worden tegemoetgekomen. Verder kan blijken dat hun grootouders (te weten: E.X.d.S., S.d.S.S. en C.C.d.L. - cfr. geboorteaktes kinderen) ten tijde van hun geboorte nog in leven waren. Zoals reeds gesteld, is het overlijden van een vader op zo'n jonge leeftijd uiteraard een gebeuren dat niemand wordt toegewenst. Echter houdt een overlijden niet in dat er samen met het overlijden geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en de kinderen er in elkaars bijzijn en in het bijzijn van hun moeder, er dus niet op een sociaal netwerk zouden kunnen terugvallen. Niets sluit bovendien uit dat zij sinds hun vertrek in Brazilië nog contacten hebben onderhouden met hun familie aldaar. Zoals reeds gesteld is nergens in het dossier enig spoor van familieleden van betrokkene en/of de kinderen die woonachtig zouden zijn in België.

Voor wat het kindje V.D.G. (RR: [...]) betreft tot slot: het kind blijkt heden eveneens houder te zijn van de Braziliaanse nationaliteit. Gelet op zijn leeftijd kan het kind nog geen school lopen in België. Gezien de erg jonge leeftijd van het kindje, dient opgemerkt te worden dat het belangrijkste voor zo'n jonge kinderen is dat zij niet gescheiden worden van de moeder en het gezin, in casu zijn broers. Temeer daar nergens uit het dossier blijkt dat het kindje in België nog contacten zou onderhouden met referentiepersoon, noch dat hij op Belgisch grondgebied contacten zou onderhouden met de Portugese man, F.D.S.A.J. (RR: [...]), die zijn vader zou zijn. De man heeft op heden, voor zover voor DVZ gekend het kindje nog niet erkend. Voor zover betrokkene wel degelijk een relatie zou hebben aangeknoopt met dhr. F.D.S., dient andermaal te worden dat hij het Rijk verlaten sinds 04.09.2020 en blijkt terug naar Portugal vertrokken te zijn.

Het familie- en gezinsleven vormen zodoende voor betrokkene en de kinderen evenmin een beletsel om deze beslissing te kunnen nemen.

Zoals reeds gesteld, is het aannemelijk dat betrokkene en de kinderen inmiddels wel enige sociale contacten of vriendschappen hebben opgebouwd. Echter, vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald. Betrokkenen kunnen contacten onderhouden met hun vrienden kennissen via moderne communicatiemiddelen en indien gewenst, periodieke bezoeken brengen aan elkaar. Zoals gesteld, er is geen sprake van een verbreking van de familiale banden met het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene en haar kinderen. In die zin lijkt ook voor de kinderen een terugkeer naar het land van herkomst of origine van de moeder (Spanje dan wel Brazilië), of enig ander land waar zij legaal kan binnenkomen, naar wens van betrokkene, niet onoverkomelijk.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene en haar kinderen duurzaam verankerd zijn in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus inhumain zou zijn.

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene en haar kinderen beëindigd. De F-kaarten en kids-ID van betrokkene en de kindjes dienen gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"3. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de (bijna identieke) bestreden beslissingen:

2.1. Eerste middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partijen verwijzen dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met hun lange verblijf, de traagheid en fouten van de administratieve overheden die het bekomen van visa beletten, de integratie van verzoekende partijen, de tewerkstelling van verzoekster of met het schoollopen van haar kinderen.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden.

Verzoekster verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met

een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoekster naar:

-DVZ was op de hoogte van de vaderschap van G. dooreen Portugese man (zie beslissing).

- Verzoekster verdient meer dan 2200€/maand en werkt in de zorgsector met een contract van onbepaald duur.

- De beslissing was voorbarig. Verwerende partij was op de hoogte van de betwisting van vaderschap maar maakt geen melding over de samenhangende procedure van erkenning van de Portugese vader. Die heeft G. op 15/04/2021 (door interne problemen aan de rechtbank) erkend.

-Het gemeente bestuur heeft verzoekster pas begin maart (nadat ze de beslissing ontvangen hebben) om nieuwe stukken gevraagd. Ze waren ook op de hoogte van de interne problematiek van de erkenning van Gabriel.

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat het dossier van verzoekster NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de 'vrije bewijslast' van verzoekster en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekers kunnen zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht hebben.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden."

3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepaling, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit is het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster verder aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de vader van het jongste kind G. De bestreden beslissing motiveert hierover dat niet blijkt dat de Portugese vader thans in België

verblijft, zodat dit element niet leidt tot het behoud van het verblijf overeenkomstig artikel 42, §4, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoeksters bestaansmiddelen, motiveert de bestreden beslissing dat geen loonfiches voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het feit dat de gemeente in maart 2021 nieuwe gegevens zou hebben opgevraagd, doet geen afbreuk aan het motief dat verzoekster bij brief van 28 oktober 2020 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of het verblijfsrecht eventueel kon worden behouden. Een schending van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2. Tweede middel : Schending van artikelen 40bis en 42quater §4 en § 5 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat voor familieleden van burgers van de Unie, gedurende de eerste 3 jaar van hun verblijf, de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf op grond van het feit dat “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, (...), of er is geen gezamenlijke vestiging meer. (...)” Via de toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet is artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

De uitzondering op de in artikel 42quater, § 1 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid van beëindiging van het verblijfsrecht, is artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst verzoekende partijen ook op de onderzoeksmogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde uit artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1 ° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk:

(...)

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

(...)

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. ”

Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de criteria inzake bewaring van de kinderen wel nageleefd zijn.

De controle Mogelijkheid voorzien in artikel 42 quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42 quater, §1, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de minister zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie,.

De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekende partijen, nader onderzoek verricht aangaande de in de bestreden beslissing vermelde samenwoning, zonder het administratief dossier en humanitaire situatie van verzoekende partijen verder te controleren.

Tevens werd artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden : Verzoekende partijen stellen dat deze bepaling voorziet dat een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten. Daarnaast licht zij toe dat de Koning wel de bevoegdheid van de wetgever kreeg om de criteria inzake "stabiele relatie" vast te stellen, maar dat deze bevoegdheidsdelegatie de Koning in geen geval het recht gaf om deze termijn als het ware beperkend te interpreteren en daarnaast een minimumtermijn van effectieve en onafgebroken huwelijk, gedurende dewelke een relatie moet standhouden te voorzien. Zij stelt dat, aangezien de wet primeert op een koninklijk besluit, geen rekening kan gehouden worden met artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. ”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. ”

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Aangezien artikel 40bis, stelt dat “een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten”. In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt omschreven hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd.

Het stabiele karakter van deze relatie werd al genoeg bewezen (zie infra en stukken 2 tot 14).

Het is bewezen dat verzoekster en haar partner gedurende twee onafgebroken hebben samengewoond. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft derhalve artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 geschonden door het verblijfsrecht van verzoekende partijen te beëindigen.”

3.3.1. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste

lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster en de Belgische onderdaan in functie waarvan zij een verblijfsrecht genoot, op 28 februari 2019 uit de echt gescheiden zijn. Op basis van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet wordt het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster per brief van 28 oktober 2020 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kan uitoefenen. Verzoekster legde een attest voor waaruit blijkt dat zij geen financiële steun geniet van het OCMW en een arbeidsovereenkomst voor een periode van 30 november 2020 tot 28 februari 2021. Met inachtneming van deze stukken, motiveert de beslissing dat de uitzonderingsgronden, zoals vervat in artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet, *in casu* niet van toepassing zijn.

Waar verzoekster betoogt dat, overeenkomstig artikel 42quater, §4, eerste lid, 2°, “*de criteria inzake bewaring van de kinderen wel nageleefd zijn*”, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekster en haar ex-partner, de heer F.V.D., geen gemeenschappelijk kinderen hebben. Er wordt tevens op gewezen dat de heer F.V.D. het vaderschap van verzoeksters jongste zoon betwistte. In haar verzoekschrift erkent verzoekster uitdrukkelijk dat de rechtbank van eerste aanleg vaststelde dat de heer F.V.D. niet de vader is van verzoeksters jongste zoon. In de bestreden beslissing en het administratief dossier wordt er geconcludeerd dat niet blijkt dat de heer F.V.D. op heden nog contact onderhoudt met het kind. Noch uit verzoeksters betoog, noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat de heer F.V.D. het recht van bewaring uitoefent over verzoeksters zoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters zoon op 15 april 2021 erkend werd door de heer F.D.A.J., die de Portugese nationaliteit bezit. In de mate dat verzoekster aanvoert dat deze laatste mee het recht van bewaring van verzoeksters zoon uitoefent, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de heer F.D.A.J. op 4 september 2020 afgevoerd werd uit het rijksregister en lijkt te zijn teruggekeerd naar Portugal. De heer F.D.A.J. verblijft met andere woorden niet langer op het grondgebied. Met haar summier betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze vaststelling onjuist is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient te concluderen dat verzoekster niet aantoonbaar dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te stellen dat artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing is.

3.3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een einde stelt aan verzoekster verblijfsrecht en geen verband houdt met een aanvraag tot gezinshereniging. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet aanvoeren.

Het tweede middel is ongegrond.

3.4. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.3 Derde middel : Verder voert verzoekster aan dat indien zij niet bij haar kind, in België, kan blijven artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Zij stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde “dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over de gegevens die erop wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen”.

Verzoekende partijen voeren aan de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betogen dat hun familiale cel wordt miskend en benadrukken dat “de Europese rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. ”

Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Er werd bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen geen juist evenwicht geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekende partijen tonen wel aan dat zij in België nauwe gezinsbanden, in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet zal een niet-toegelaten inmenging in hun privaat en familiaal leven uitmaken. België is de enige plaats waar verzoekende partijen een normaal gezinsleven kunnen leiden.”

3.4.1. In haar derde middel voert verzoekster aan dat, als zij niet in België kan blijven bij haar kind, een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet zich opdringt.

Wat betreft het gezinsleven van verzoekster, dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing tevens geldt ten aanzien van haar kinderen, die alle vier de Braziliaanse nationaliteit bezitten. Verzoekster verduidelijkt niet op welke manier de gezinsbanden van haar kerngezin verbroken worden door de bestreden beslissing. Uit verzoeksters betoog kan bovendien niet worden afgeleid dat zij in België nog andere gezinsbanden heeft opgebouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.2. Waar verzoekster aanvoert dat een overheidsinmenging in de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten tevens een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, blijkt uit het bovenstaande dat een schending van verzoeksters gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve ook niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.5. Verzoekster voert een vierde en laatste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.4 Vierde middel : Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de HOORPLICHT en van het recht op een eerlijk proces.

Verzoekers verwijzen naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betogen dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoekers specificeren dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekers past. Ze verwijzen naar de taallose bewijzen die niet geanalyseerd werden en door een standaardantwoord kreeg

Elke partij in het geding moet de kans krijgen om alles wat zij nuttig acht te kunnen zeggen aan de rechter. Men mag van de rechter verwachten dat zij behoorlijk luistert, en met de argumenten rekening houdt bij zijn beslissing. Verzoekster werd pas in maart 2021 verwittigd dat ze nieuwe documenten moest binnenbrengen. Ze heeft haar arbeidscontract en loonfiches en een attest van het OCMW binnengebracht. G. kon pas op 15/04 erkend worden door zijn Portugese vader. In de beslissing wordt aangenomen dat hij niet aanwezig is zonder dat hij gehoord werd.

Als verzoekers de kans hadden gehad om hun stukken bundel neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. - elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. hun inkomsten. Aangezien het niet vaststaat dat verzoekers voorafgaand de af te nemen beslissingen in mogelijkheid werd gesteld haar standpunt uiteen te zetten specifiek m.b.t. hun loonfiches . Alle stukken werden pas na de beslissing maar voor de betekening aan DVZ overgemaakt. Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt."

3.5.1. Verzoekster betoogt dat zij niet gehoord werd en hierdoor niet de kans heeft gehad om de gepaste stukken neer te leggen. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat verzoekster de mogelijkheid kreeg om alle stukken die zij nuttig achtte neer te leggen naar aanleiding van verweerders brief van 28 oktober 2020. Verzoekster verduidelijkt niet waarom zij opnieuw gehoord diende te worden.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Naar aanleiding van de voormelde brief legde verzoekster een attest van het OCMW neer en een arbeidsovereenkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat deze stukken in rekening werden genomen. Waar verzoekster aanvoert dat zij meer inlichtingen had kunnen geven over haar inkomsten, verduidelijkt zij niet welke andere elementen zij had kunnen aanvoeren. Noch verduidelijkt verzoekster op welke manier deze elementen een ander licht kunnen werpen op haar situatie.

Wat betreft de Portugese vader van haar kind, voert verzoekster aan dat er in de bestreden beslissing wordt aangenomen dat hij zich niet langer op het grondgebied bevindt zonder dat hij gehoord werd. Aan de hand van dit summier betoog maakt verzoekster echter niet aannemelijk dat verweerders veronderstelling onjuist is.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster geen elementen aanbrengt die erop kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT